

Ročník 11 - Číslo 31

Vyšlo v květnu 2018

Obsah: VČS KVVV PRAHA, Víťame nové členy, Vánoční večírek, Dědečku vyprávěj, Předání invalidního vozíku, Nadační fond REGI Base I., VČS Bratislava, Rudolf „Severin“ Krzák, Pražský komorní orchestr, Z připravovaných akcí, Společenská rubrika, Museli jsme se rozloučit.

VÝROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE KVVV PRAHA

Výroční členská schůze našeho klubu se konala dne 2. prosince 2017 v UDA Praha od 11.00 hodin, s přítomností 49 členů klubu a 10 hostů. Každý člen klubu při příchodu u prezentace obdržel návrh usnesení, plán činnosti na rok 2018 a volební lístek se jmény kandidátů na předsedu klubu, místopředsedu klubu, navrhované členy výboru a na předsedu kontrolní komise a členy kontrolní komise pro období r. 2018 – 2020.

Předseda klubu gen. Gavlas přednesl zprávu o činnosti klubu v r. 2017, o práci a úkolech výboru a o plánu zaměření činnosti a

aktivit klubu pro nastávající období, i o problémech s členskou základnou a horšící se situaci v oblasti hospodaření klubu a získávání finančních prostředků na další činnost klubu. S touto situací je spojen i návrh výboru na zvýšení členského příspěvku od r. 2018. Také poděkoval za práci odcházejícímu předsedovi kontrolní komise a redaktorovi „ Padáčku“ kol. Gajdošovi. Předseda kontrolní komise kol. Gajdoš seznámil přítomné se zprávou o provedené kontrole hospodaření KVVV Praha z. s. za r. 2017. Zpráva byla jednomyslně odsouhlasena. Následně byli účastníci výročního shromáždění seznámeni se žádostí p. Libora Plachkého o přijetí za člena našeho klubu. Po přečtení základních informací z jeho přihlášky vystoupil p. Plachký aby podrobněji informoval o své činnosti a zodpověděl případné dotazy. Následným hlasováním byl jednomyslně přijat za člena KVVV Praha z. s..

Poté bylo dle dalšího bodu programu předáno ocenění, pamětní listy a medaile těmto vyznamenaným členům:

Kol. Lacina, Herink, Bálek, Břeský, Gajdoš, Krejza.

Kol. Veselému byla předána cena + pohár z memoriálu zakladatelů v Prostějově.

**Pamětní listy byly předány zástupcům těchto klubů:
KVV Žilina, Tábor, Holešov, Bratislava**

Následovalo vystoupení hostů:

Předseda klubu slovenských výsadkářů pplk. v. v. V. Puchoň pozdravil naše výroční zasedání a poděkoval za spolupráci mezi našimi kluby. Jménem klubu slovenských výsadkářů a oblastního klubu Žilina předal za celoroční spolupráci našemu klubu zlatou medaili J. Gabčíka a jako poděkování knihu předsedovi klubu kol. Gavlasovi a kol. Hanákovi.

Za KVV Holešov vystoupil plk. v. v. J. Dufek, který pozdravil naše výroční zasedání a krátce pohovořil o činnosti 7. výsadkového pluku zvláštního určení a seznámil přítomné s činností KVV Holešov. V závěru svého vystoupení spolu s kol. Ryšavým

předal jménem výboru KVV Holešov pam. plaketu VÚ 7374 kolegům: Lacinovi, Hanákovi, Solmošimu, Čejkovi a Kohoutovi. Jménem KVV Tábor pozdravil naše zasedání kol. Krejča a vyjádřil důvěru v další plodnou spolupráci mezi našimi kluby. Dále za hosty vystoupil kol. Jurman, který pozdravil naše zasedání a v krátkosti se zmínil o své nové knize.

Zvolený výbor KVVV Praha z. s.:

Předseda klubu: kol. Gavlas

Místopředseda klubu: kol. Břeský

Tajemník klubu pro personální otázky administrativu a archivnictví: kol. Čejka

Organizační tajemník: kol. Lacina

Člen výboru odpovědný za propagaci, kroniku a dokumentaci: kol. Krejza

Člen výboru odpovědný za organizaci kulturních a společenských aktivit: kol. Duchoň

Člen výboru odpovědný za organizaci pracovních aktivit klubu: kol. Tvrz

Člen výboru zodpovědný za hospodaření a evidenci klubového majetku: kol. Němec

Člen výboru spolupracující s ostatními členy výboru: kol. Štrajtová

Náhradník výboru: kol. Semorád

Kontrolní komise: kol. Šmídová, kol. Kořízek, kol. Tvrzová.

V závěru VČS vystoupil předseda kol. Gavlas, který zdůvodnil, proč je nutné zvýšení ročního příspěvku na 300 Kč., a poděkoval všem zúčastněným za jejich aktivní práci.

VÍTÁME NOVÉ ČLENY

Ing. Radana Šmídová, Ph.D., rozená Korbová se narodila v roce 1977 v Praze. Vystudovala Vysokou školu ekonomickou v Praze, kde v současné době působí na Katedře financí a oceňování podniku jako odborný asistent. Vedle výuky předmětů Finanční analýza a plánování podniku a Oceňování podniku se věnuje výzkumu v této oblasti, jehož výsledky publikuje a prezentuje na domácích i zahraničních konferencích. Specializuje se na oceňování lékařských praxí, kalkulace a management stomatologických praxí. Je šéfredaktorkou časopisu Oceňování. Volný čas tráví v přírodě, na horském kole, lyžích, anebo běžkách. Zálibu má i ve hře na klavír a zpěvu.

Libor Plachký se narodil v Opavě v roce 1967. ZŠ Opava, SOU strojírenské Opava – vyučen jako nástrojář... do 1991 pracoval ve firmě Sigma Opava jako nástrojář. 1988 až 1990 Střední průmyslová škola strojní Ostrava – maturita 2014 Česká zbrojovka – vyučen jako puškař do 1991 zaměstnán ve firmě Sigma Opava jako nástrojář ZVS: 1986 až 1988 PŠ – VÚ 6158 Prešov, výcvik na ČVO 604, funkce 811 – velitel stanice – výsadkář VÚ 3288 Podbořany Dosažená hodnost a třídnosti na ZVS: četař Výsadkář I. třída Radiotelegrafista II. třída VOZ I. stupně 1991 nástup k Celní správě ČR – Opava, odd. mobilního dohledu, referent dohledu + instruktor služební přípravy 2008 Generální ředitelství cel Praha (GŘC) – Odbor Pátrání, oddělení služební přípravy, ve funkci Instruktor služební přípravy pro speciální útvary GŘC. 2017 Sekce Pátrání GŘC ve funkci hlavní

zbrojní technik CS ČR. Nynější hodnost nprap. Zájmy: Rodina, cyklistika – horské kolo, pobyt v přírodě - tremping, pes, střelba (Pi, UPu, Br.), příležitostně seskoky padákem.

VÁNOČNÍ VEČÍREK

Paravánoce 2017

Bylo to už podeváté, co ta naše malá partička nabídla našim členům možnost sejít se na závěr roku a pokecat si. Když jsem si to vymyslela, musela jsem to nějak realizovat. Jedno z nejobtížnějších bývalo zajištění místa – kde? Proto mi tyhle „vánoce“ připadaly organizačně nejsnazší: Rok předtím jsme si v Zotavovně Věžeňské služby ČR udělali dobré renomé, tak nás odtud nehnali bičem, ale vlídně přijali na svou hrud'. Jaká to výhoda proti dřívějšímu! (doufám, že to dlouho vydrží).

A navíc: dobrá dostupnost téměř v centru města. Krásné, kulturní prostředí. Salonek pro 30 lidí (možnost přidat místa). Nesháníme koš na dárky a není problém kam je položit – připravili to podle

našeho přání. Personál ochotný vyjít vstříc našim potřebám, ale nevtírá se.

A dál: naše spolehlivá, vycvičená „vánoční brigáda“ - každý ví, co má dělat. Standa Lacina (myslivec) jako vždy přiveze chvojí na

vyzdobení a zavonění stolů (k tomu překvapil výrobou moc hezkých stojánků na svíčky), Jirka Urban se chopí přejímky dárků a podle osvědčeného způsobu je připravuje „andělu“ Růžičce Čermákové k vydávání, za pomoci Karmely Štrajtové a dalších pomocnic. A každý se snaží ten sám o sobě hezký salonek vánočně vyzdobit.

Deváté „paravánoce“ za těchto okolností byly hezké a připravené v pohodě. Tak i proběhly, nic se nerozlilo, nerozbilo, nikdo se neopil, bylo to fajn. Líbilo se to. Pomohl k tomu i „finanční přístup“ výboru - беру to jako uznání naší několikaleté práce, kterou jsme do loňska dělali z vlastních kapes (ovšem jen drobnosti, např. nákup svíček).

A nakonec ZLATÝ HŘEB paravánoc 2018: podařilo se mi přesvědčit Bořka Vejvaru k autorskému čtení ze své knihy příběhů většinou hravých a smavých z dob

výcviku nováčkovských i např. z tréninku naší dívčí reprezentace (byl jejich státním trenérem). Namítal, že ta knížka ještě nevyšla, měl ji u sebe zatím v podobě balíku potištěných stránek. Ale měli jste vidět, jaký zájem sklidil! Kéž nám Bořka parapánbůh zachovati ráčí na naše 10. paravánoce! Jen mám obavu, abychom nezruinovali klubovou kasu, až se lidi dovědí, že se dává šampus a Bořek Vejvara.

Daga Minkewitzová

DĚDEČKU VYPRÁVĚJ

Potrefen parašutismem.

V 88 letech se člověk zamýšlí, co bude dál, ale jeho myšlenky se vrací také zpět. Jakou stopu v životě zanechal a jestli byla k něčemu. Tak i já.

Po II. sv. válce byl život šestnáctiletých dorostenců u nás poznamenán strádáním za protektorátu a poválečnou situací budovatelskou a také hledáním vzorů. Mnozí z nás se opájeli úspěchy našich zahraničních vojáků z Anglie a z SSSR. Zapojila se i děvčata a často byla aktivnější. Rostl zájem o militantní spolky, pěstovalo se vojáčkování. Nabízely se ostrostřelecké

spolky, Sokol, skauting, Střelecká garda. Vyústilo to v masové organizaci Svazu brannosti. Nosily se battledresy, vymýšlely se hodnosti, cvičilo se, střílelo ze vzduchovek a z malorážek. Branná soutěživost podporovaná státem a poválečnou generalitou měla vysokou hodnotu přípravy na vojenskou službu.

Tehdejší plukovník Paleček u pěšího vojska, známý z Anglie jako blízký spolupracovník prezidenta Beneše a který se přímo podílel na organizování válečných výsadků do protektorátu, byl vášnivým nadšencem války ze vzduchu. Viděl prozíravě potřebu nového druhu vojska- vojska výsadkového. Obtížně se mu to prosazovalo mezi konzervativisty. Přesto si vydupal zřízení praporu vzdušných výsadkářů, krytý ještě jako součást pěších jednotek. Po výcvikových i propagačních úspěších však potřeboval kromě dobrovolných důstojníků a vojáků zdroje mladších ročníků. K rozšíření. Tu se nabízely uvedené militantní kruhy- civilní.

A tak přes Svaz brannosti a později překrytím organizací SOKOL se podařily, trochu skrytě, organizovat po Praze a postupně i ve správních krajích republiky, potřebné civilní zálohy mladých.

A zcela náhodně se i já dostal do hledáčku toho „dravce“- parašutismu. Nevěřil jsem, že jde o vážnou věc-jen o propagaci. Nikdy jsem nepočítal, že tak „odvážnou“ věc, jako vykročení z letadla, v praxi zažiju. Jak jsem se mýlil. Ta „hydra“ mě vcucla a nepustila. Najednou jsem byl spolu s asi 100 kamarády-civily ve výcvikovém středisku u 71. pěšího praporu výsadkového v Kumru u Mimoně. Byl jsem důstojníky a aparáty otloukán na zemi a v kamení, zakoušel výšky, kdy jsem ani nedýchal, běhal náročné „opičí dráhy“, které pro nás tehdy ještě nebyly postřelovány ostrými. Jak jsem se sem vůbec dostal? Zapomněl jsem, že jsem prošel zdravotní prohlídkou v leteckém ústavu v Dejvicích, že jsem za rodiče, bez jejich vědomí podepsal životní revers, že jsem improvizovaně cvičil obratnost, zátěž, dopady na tvrdé parkety v tělocvičnách, běhal při nočních cvičeních podél Vltavy.

Najednou jsem dýchal tu pronikavou vůni benzínu Dakoty a dezinfekce obalů s padáky. Co tu dělám? Jak hazarduji a naši o to m vůbec nevědí. Výstroj jsem ukrýval u kamaráda.

Tu přede mnou stojí v ranním vzduchu ta obludně krásná temná khaki D47, úspěšně náročnou válkou prošlý typ.

Jako ostatní v řadě vystupuji po plechových schůdcích a opatrně usedám na přidělený post na podélných plechových sedačkách uvnitř letadla. Padák nechci zalehnout. Mnohokrát zrakem kontrolovuji zaháknutí karabiny výtažného lana padáku, který balil ve speciální balírně Na Borečku, nějaký profesionál /četař Brož/ zvěčněný podpisem na lístečku sumky padákové vesty. Letadlo vzlétá za řevu, pohupuje se. Oblétá poznávací okruh, zmirňuje rychlost a 1. dvojice je venku. Vytahují zbytky lan do letadla dveřmi, od kterých to fičí. Druhá dvojice je venku a ani ve dveřích nezapasila. Později se to stávalo mně, když jsem dělal výsadkového průvodce. Měli jsme nacvičený „šokový úder“, ve dveřích, v zájmu bezpečnosti ostatních.

Letadlo dělá třetí okruh, na řadě jsem já a ke všemu jednička-všechno dole z 300m ostře vidím. Později se z bezpečnostních důvodů zvýšila výška vysazení na statiku /úvazek padáku k letounu/ na 600m.

Prudký vítr od vrtule mně fičí do obličeje, nechce se mi, ale jdu na pokyn prudce ven... Ani pořádně nevím, co jsem během otevírání padáku pana Brože dělal s rukama- asi bych se měl stydět. A najednou klid, pohupování, znovu jsem se narodil do jásavého dne.

A pak to bylo několikdesítek-krát děláno s láskou, pochopením a s hrdostí. A už v úrovni výsadkové brigády.

Rodiče se to dozvěděli později, co podnikám. A to při zvláštní příležitosti. Skáču ze 130m do strahovského oválu, otec tam hraje s hudbou Vršovického SOKOLA a nějak se mu zdálo, že jeden ze skokanů přistál doprostřed stadionu a nechtělo se mu vstát. Prasklo to.

Takže z „potrefení“ byla i vojenská služba operační u brigády, velení vybraným výsadbům, vybírání doskokových ploch, vytyčování a vůbec práce kolem parašutistů. Zvláště dost nově vycvičených výsadbářů.

Pprap. Ing. Mráček

PŘEDÁNÍ INVALIDNÍHO VOZÍKU

Jaký je největší sen hasiče, kterého úraz vyřadil z běžného života? Co nejvíce se přiblížit životu před touto událostí. Tyto sny se snaží alespoň částečně plnit Nadační fond REGI Base I., který pomáhá nejen novodobým válečným veteránům, ale všem, kteří za nás

sloužili, tedy bývalým vojákům, policistům nebo hasičům. Jeden z těchto – tentokrát hasičských snů – se splnil tuto sobotu, kdy zástupci nadace, HZS i herec Josef Dvořák, coby “hasič z kultovního seriálu Návštěvníci”, předali

na hasičské stanici v Modřanech Liborovi Bohdaneckému revoluční invalidní vozík Segway Freee, který umožní nejen za deště nést deštník, ale i telefonovat, vést psa nebo jen tak se s někým blízkým držet za ruku.

17. 2. byl dokončen první z projektů veřejné sbírky Nadačního fondu REGI Base I, která byla vyhlášena při příležitosti Mezinárodního dne veteránů 11. 11. 2017. Mimo jiné i díky podpoře Nadací Agrofert a ČEZ, se podařilo shromáždit finanční prostředky a zakoupit pro Libora Bohdaneckého, hasiče z Hradce Králové, zraněného před třemi roky, invalidní vozík SEGWAY FREEE. Tento vozík jezdí podobně jako známá Segway jen na dvou kolech a umožňuje tak snadnou jízdu na ulici i v

náročnějším terénu; zvládne trávníky, lesní a polní cesty, strmá stoupání a dokonce jako jediný umí jezdit po písčinych plážích. Vozík Free je neskutečně pohyblivý, rychlý a jednoduše ovladatelný. Tento vozík Libor vyzkoušel hned po předání a byl nadšený. Stejně jako jeho žena. K řízení nejsou potřeba obě ruce, takže přitom prý hravě zvládne ohlídat i jejich tři malé děti. Vozík předal předseda správní rady Nadačního fondu REGI Base I. Hynek Čech a předání se zúčastnili i herec Josef Dvořák, který při této příležitosti vzpomenuł svoje hasičské zkušenosti ze seriálu Návštěvníci. (...)

zdroj: Požáry.cz

NADAČNÍ FOND REGI BASE I.

REGI BASE

Pomáháme těm, kteří za nás sloužili...

Nadační fond REGI Base I. byl založen v roce 2011 na pomoc zraněným novodobým válečným veteránům, později se rozšířil o pomoc hasičům a policistům.

Nadační fond REGI Base I. zajišťuje výběr speciálních osobních asistentů pro zraněné vojáky a následnou možnou speciální rehabilitační péči v zahraničí.

Nadační fond REGI Base I. poskytuje výhodné služby pro veterány.

Kdo jsou ti, kterým pomáháme a kteří za nás sloužili?

- **Válečný veterán dle zákona č. 170/1990 Sb., o válečných veteránech**
- **Bývalý – voják, policista, hasič, zaměstnanec celní nebo vězeňské správy, pokud jeho/její služební poměr trval minimálně 3 roky**
- **Rodinný příslušník: osoba blízká – manželka / manžel, druh / družka, dítě do věku 26let**

Zdroj: <http://www.regibase.cz>

VČS O KVV BA BERNOLÁKOVO - 4. 3. 2018

Tak jako v letech minulých i letos se zástupci našeho klubu zúčastnili dne 3. března výroční členské schůze Klubu vojenských výsadkářů Bratislava. Do Bernolákova jsme přijeli ve složení D. Minkewitzová, D. Tvrz, J. Urban, O. Visingr, K. Štrajtová, A. Štrajt, M. Vašek host K. Brejžková. Srdečná a přátelská atmosféra nás provázela po celý den, od prezentace až po večerní posezení při hudbě. O oblibě bratislavských setkání svědčí i počet

zástupců klubů ze Slovenska i Čech, který málem převýšil stav přítomných členů KVV Bratislava. V oficiální části jednání jsme vyslechli zprávu o činnosti a financích za rok 2017, plánu akcí klubu na rok 2018 i informaci o nově založených

oblastních klubech veteránů na Slovensku. Následovalo ocenění a předání medailí jednotlivcům i klubům. Pamětní medaili KVV Bratislava pro náš klub převzal kolega Drahoň Tvrz. Všechny přítomné ženy potěšila květina k MDŽ od předsedy bratislavského klubu. Po večeři

slovenská country kapela zahrála k poslechu i k tanci a zpříjemnila tak posezení a popovídání s přáteli. Děkujeme kolegům za pozvání a těšíme zase na příští v roce 2019.

Karmela Štrajtová

RUDOLF „SEVERIN“ KRZÁK

Dne 6. 4. 2018 se pietního aktu v Bernarticích ke 104. výročí narození gen. Rudolfa Severina Krzáka zúčastnila kolegyně Černá a kolegové Tvrz, Duchoň, Urban, Lajpold, Křížek a jedna paní jako host. Pietní akt byl zahájen na radnici městyse Bernartice

starostou, kde se účastníci shromáždili ve 13:30 hodin a vyslechli projev pana starosty. V úvodu sdělil, že je potěšen nebývale vysokou účastí na pietním aktu. Jeho vlastní projev byl zaměřen na celou životní cestu jejich rodáka i čestného občana Bernartic. Po svém vystoupení vyzval zástupce jednotlivých klubů vojenských výsadkových veteránů, aby krátce pohovořili, co nového se za uplynulý rok událo na jejich teritoriích. Pro účastníky setkání bylo připraveno pohoštění formou vynikajících jihočeských koláčů a dalších dobrot, včetně kávy, čaje a různých nealko nápojů.

Před patnáctou hodinou se účastníci pietního aktu průvodem přemístili k rodinnému domu gen. Krzáka, kde položili květiny a odtud se přesunuli na blízký hřbitov, kde opět položili u hrobu hrdiny květiny se všemi poctami čestné jednotky. Pietní akt byl zakončen krátkým projevem pana starosty, který poděkoval jménem občanů Bernartic za vysokou účast na pietním aktu.

Ze života gen. Krzáka je třeba připomenout zejména:

Narodil se 6. dubna 1914 v Bernarticích. Měl dva bratry a dvě sestry. Po maturitě na klasickém gymnáziu v Českých Budějovicích vstoupil v roce 1934 dobrovolně do armády. Krátce po okupaci naší země opouští se svými kamarády Rudolfem Hrubcem a Janem Doubkem republiku. Odešel do Francie, stal se seržantem cizinecké legie v Africe. Po vypuknutí války se vrátil bojovat do Francie, zde získal Francouzský válečný kříž a Československý válečný kříž 1939, později mu přibýlo dalších dvanáct vyznamenání. Po kapitulaci Francie odešel do Anglie. Zde také prožil větší část války a svého válečného života. Absolvoval parašutistický kurz společně s pozdějšími hrdiny z kostela sv. Cyrila a Metoděje v Praze A. Opálkou, J. Valčíkem a J. Švarcem. V průběhu heydrichiády byla jeho rodina nacisty vyvražděna.

V září 1944 se účastnil výsadkové operace Silicia do přímořských Alp v severní Itálii. Dne 28. října 1944 byl povýšen do hodnosti kapitána pěchoty. Poté se vrátil do Velké Británie. V roce 1945 přes Gibraltar, se dostal až na území Slovenska. V rámci armády generála Svobody bojoval jako NŠ 5. pěšího praporu 3. brigády při osvobození vlasti.

Po válce pracoval štábní kapitán Krzák v čele skupiny, která měla po všech stránkách vyhodnotit a uzavřít činnost všech paraskupin, vysazených v německém zázemí ze západu i z východu. V listopadu 1949 byl Rudolf Krzák zatčen a později odsouzen na 9 let žaláře za spiknutí proti republice, sabotáže Košického vládního programu a čelil mnoha dalším obviněním, o kterých se většinou dozvěděl až u soudu. Byl zbaven vojenské hodnosti, vystěhován z bytu a byl mu zabaven veškerý písemný a fotografický materiál, který by byl dnes mimořádně cenný.

V roce 1953 byl sice propuštěn na svobodu, ale velmi omezenou. Zůstal pod politickým dohledem a musel vykonávat nekvalifikovanou a namáhavou práci.

V roce 1968 byl Rudolf Krzák rehabilitován, povýšen do hodnosti plukovníka a povolán do rehabilitační komise Ministerstva národní obrany. Zasloužil se o dodatečné spravedlivé ocenění zásluh vojenských letců z Velké Británie, i když mu další politický vývoj znemožnil tuto práci dokončit. V dalších letech se s ním mohli přátelé občas setkávat v rodných Bernarticích. Po roce 1989 byl prezidentem republiky jmenován generálem a později mu prezident Havel propůjčil Řád M. R. Štefánika. V roce 1995 mu jeho rodná obec Bernartice udělila Čestné občanství. Gen. Rudolf Krzák zemřel 22. dubna 2004 ve věku 90 let a dne 11. května byly jeho ostatky rozptýleny u rodinného hrobu v Bernarticích, což bylo jeho přáním. Dne 28. října 2004 propůjčil prezident republiky Václav Klaus gen. Rudolfu Severinu Krzákovi in memoriam "Řád bílého lva III. třídy vojenské skupiny za zásluhy o obranu a bezpečnost státu a vynikající bojovou činnost".

Vladimír Duchoň

PKO - PRAŽSKÝ KOMORNÍ ORCHESTR

Jak již mnozí z nás zaznamenali, tak v posledních téměř dvou letech máme možnost účastnit se koncertů Pražského komorního orchestru v pražském Rudolfinu, v koncertní síni Šimona a Judy v Dušní ulici, ale i na jiných významných místech. Pojd'me si tedy o Pražském komorním orchestru říci něco více.

Pražský komorní orchestr (PKO) patří mezi čtyři nejstarší komorní orchestry v Evropě. Vznikl v roce 1951 a jeho historie nebyla od té doby nikdy přerušena. Profiloval se jako orchestr tzv. mozartovského obsazení (34 až 37 hudebníků), který byl schopný hry bez dirigenta. V začátcích své existence se soustředil především na interpretaci starší české hudby, hudby klasicismu a raného romantismu. Později do svého repertoáru zařadil také skladby 20. století a posléze začal uvádět i zcela nová díla soudobých skladatelů. V současné době má PKO na svém kontě řadu premiér.

PKO se rychle zařadil mezi nejžádanější hudební tělesa v zemi a již rok po svém vzniku hostoval na (tehdy jen o několik let starším) festivalu Pražské jaro. Za více než 60 let své existence odehrál mnoho tisíc koncertů, z toho do prosince 2014 se jich přesně 2223 konalo v zahraničí. Zájezdová historie PKO je velmi bohatá: s výjimkou Antarktidy účinkoval na všech kontinentech – celkem v 64 zemích. Vedle evropských turné (při kterých navštívil všechny státy kromě Albánie) absolvoval deset turné po Jižní Americe, šestnáct v USA a Kanadě a devět v Japonsku.

Orchestr spolupracoval s řadou uměleckých osobností zvučných jmen. Z dirigentů to byli např. Sir Charles Mackerras, Václav Neumann, Gerd Albrecht či Trevor Pinnock. Ze sólistů můžeme jmenovat mezi jinými Emila Gilelse, Artura Benedettiho-Michelangeliho, Rudolfa Buchbindera, Henryka Szerynga,

Maxima Vengerova, Jessye Norman, Barbaru Hendricks, Mischu Maiského, Beaux Arts Trio, Ivana Moravec či Alici Saru Ott.

PKO nahrál bezpočet titulů pro společnosti Supraphon, Denon, BMG, Decca, Telarc a další. V jeho rozsáhlé diskografii nechybí řada významných ocenění, jako je „Zlatá deska Supraphonu“ v roce 1987 za jeden milion prodaných gramofonových desek, „Wiener Flötenuhr“ či „Grand Prix du Disque“ od Académie Charles Cros.

V současné době se PKO připravuje na zahájení další sezony, na kterou se již velmi těšíme.

Z PŘIPRAVOVANÝCH AKCÍ

18. května: 8. ročník Memoriálu plk. Fr. Mansfelda

květen/červen: akce "Brdy 2018" - termín bude upřesněn

26. května: Memoriál Josefa Gabčíka

18. června: Anthropoid

23. června: Uctění památky Jana Kubiše - benefiční pochod

30. června: pochod "Po stopách 22. výsadkové brigády"

20. července: Střelecká soutěž Holešov

21. srpna: Setkání výsadkářů v Holešově

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Dne 3. 5. 2018 při příležitosti životního jubilea výbor KVVV Praha z. s. udělil:

**Blahopřejný diplom: 75 let – kol. Josef Skalník
 75 let – kol. Vilém Svoboda
 75 let – kol. Jarmil Janů**

**Blahopřejný diplom + PM KVVV Praha (bronz):
 85 let – kol. Oldřich Visingr**

**Blahopřejný diplom + PM k 70. výročí založení VV:
 70 let – Jaroslav Veselý
 90 let – Petr Benedikt**

MUSELI JSME SE ROZLOUČIT

Dne 26. března 2018 nás opustil ve věku 78 let kolega

Lumír Němec

Vzpomínáme

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských vřsadcovřch veterřnř Praha. Vychřzř 3x ročně (ke kařdř členské schřzi). Od řsla 31 rediguje Milan Krejza, e-mail: kvvvpřaha@seznam.cz. Technické zpracovřnř Pavel Břeskř, e-mail: breskyp@volny.cz. Redakční uzřvřrka 25.4. Nepřořlo jazykovou řpravou. Dalři řslo vyjde v zřř 2018. Uveřejnřno na webovř strřnce: kvvvpřaha.cz